

Sygn. akt: OSD 1/12

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH

Z dnia 13.02.2012 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP we [REDAKTOWANE] w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Maria Kohlberger – Wierzbowska

Sędziowie: r. pr. Grzegorz Kowalik

r. pr. Hubert Schwarz

Protokolant: apl. radc. Anna Klisz

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Barbary Szalewicz- Witakowskiej

po rozpoznaniu w dniu 13.02.2012 r.

sprawy r. pr. [REDAKTOWANE] obwinionego o to, że w dniu 11 V 2009 r. na rozprawie w sprawie sygn. II K 74/08 przed SR w [REDAKTOWANE] Wydział II Karny złożył zeznania, mimo że sąd orzekający nie zwolnił go z tajemnicy zawodowej w trybie art. 180 kpk, a radca prawny nie chroniąc tym samym własnej niezależności i wbrew zasadzie zachowania tajemnicy zawodowej zaniechał odmowy składania zeznań i wyraził zgodę na występowanie w charakterze świadka obrony oskarżonego [REDAKTOWANE], będącego klientem jego kancelarii, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 3, 4 i 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i w zw. z art. 11 ust. 3 i art. 12 KERP

Orzeka:

- I. Obwinionego [REDAKTOWANE] uznaje za winnego popełnienia przewinień dyscyplinarnych opisanych powyżej i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierza karę dyscyplinarną upomnienia;
- II. Obciąża obwinionego kosztami postępowania za obie instancje w łącznej kwocie 2.518,10 zł na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych we [REDAKTOWANE] a zasadzie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, w tym 973 zł z tytułu kosztów postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

G. Kowalik

Orz.

H. Schwarz

OSD 1/12

Uzasadnienie

Rzecznik Dyscyplinarny OIRP na podstawie skargi [REDAKTOWANE] na czynności radcy prawnego [REDAKTOWANE], w dniu 20.01.2010r złożył w OSD wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. (sygn.akt RD 38/09), zarzucając obwinionemu popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust.1 w zw. z art. 3 ust.3, 4, 5 ustawy o radcach prawnych, w zw. z art.11 ust.3 i art.12 KERP.

Przewinienie dyscyplinarne polegało na tym, że obwiniony, w dniu 11.05.2009r na rozprawie w sprawie sygn.akt II K 74/08 zawisłej przed Sadem Rejonowym w [REDAKTOWANE] Wydział II Karny z wniosku [REDAKTOWANE] jako oskarżycielki posiłkowej przeciwko [REDAKTOWANE] nie chroniąc własnej niezależności i wbrew zasadzie zachowania tajemnicy zawodowej, zaniechał odmowy składania zeznań przez powołanie się na tajemnicę zawodową, skutkiem czego ujawnił okoliczności objęte tajemnicą zawodową, związane ze sprawą cywilną o podział majątku i alimenty pomiędzy [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] którego był pełnomocnikiem w sprawach cywilnych z udziałem tych stron.

Obwiniony nie przyznał się do winy, uważając, iż złożenie przez niego zeznań w charakterze świadka nie powodowało złamania tajemnicy zawodowej.

Rzecznik wniósł o orzeczenie wobec obwinionego kary nagany z ostrzeżeniem na podstawie art. .65 pkt 1 ust.2 ustawy o radcach prawnych.

Wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko obwinionemu rozpatrywany był pierwotnie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny pod sygn.akt OSD 2/10. W toku tego postępowania, na rozprawie w dniu 24 marca 2010r pełnomocnik obwinionego złożył wniosek „o objęcie statusem pokrzywdzonego [REDAKTOWANE] i dopuszczenie go do udziału w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego” wywodząc, iż skoro Rzecznik Dyscyplinarny zarzuca obwinionemu ujawnienie okoliczności objętych tajemnicą zawodową, to pokrzywdzonym w/być [REDAKTOWANE]. Wnioskował też o przekazanie sprawy do uzupełnienia Rzecznikowi Dyscyplinarnemu, w celu uzupełnienia dochodzenia, przez dopuszczenie dowodów z zeznań świadków: [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] – pracownika Kancelarii obwinionego (na okoliczność przyczyn, dla których obwiniony wyraził zgodę na złożenie zeznań w sprawie karnej), [REDAKTOWANE] (na okoliczność od kiedy jest po rozwodzie w odniesieniu do daty rozpoczęcia obsługi prawnej świadczonej przez obwinionego na rzecz [REDAKTOWANE]). Wnosił też o zwrócenie się do Sądu w [REDAKTOWANE] o informację w sprawie zapadłych wyroków i dopuszczenie tej informacji w poczet dowodów (k.85-87 i 89-91 akt OSD 21/10). Postanowieniem z dnia 24 marca 2010r

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny odmówił tym wnioskom (k.92), w następstwie czego obwiniony w dniu 31.03.2010 złożył zażalenie na odmowę objęcia statusem pokrzywdzonego. Postanowieniem z 4.X.2010 sygn.akt WO-20/2009 Wyższy Sąd Dyscyplinarny pozostawił zażalenie bez rozpoznania, z uwagi na to, iż postanowienie OSD w zakresie objętym zażaleniem nie należy do tych kategorii postanowień, od których służy zażalenie. (k.109).

Obwiniony w dniu 10.03.2010r złożył też wniosek o umorzenie postępowania dyscyplinarnego ze względu na okoliczność, że zarzucany mu czyn nie stanowi deliktu dyscyplinarnego, podnosząc, że wykładnia przepisów dokonana przez Rzecznika Dyscyplinarnego jest skrajnie formalistyczna i błędna. Wywodził, że ujawnienie informacji za wiedzą, zgodą i na prośbę klienta jest jednym z wielu przypadków, kiedy ujawnienie informacji pozyskanych w związku z udzieleniem pomocy prawnej nie stanowi naruszenia tajemnicy zawodowej, jest bowiem przypadkiem, kiedy wolą klienta, określone informacje tracą przymiot tajemnicy. Wskazywał na uchwałę KRRP nr 52/VII/2009, zawierającą propozycję zmian w ustawie o radcach prawnych w tym zakresie, przyznając jednak, iż projekt ten nadal znajduje się na etapie prac legislacyjnych. (k.131-134). Odmowa wniosku o umorzenie postępowania dyscyplinarnego ujęta została w pkt 3 w/cyt. postanowienia OSD z 24.03.2010r.

Na rozprawie w dniu 18.03.2011r obwiniony przyznał, że nie zwracał się do Sądu o zwolnienie z tajemnicy, gdyż uważał, że wiedza którą posiada nie jest tajemnicą zawodową. Postanowieniem z 18.03.2011r Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dopuścił dowód z akt sprawy karnej na okoliczność, czy była dokonana ocena zwolnienia z tajemnicy zawodowej świadka w tej sprawie. Z notatki z przeglądu akt (k.143-145 akt OSD 2/10) wynika, iż wnioski formalne w tym zakresie w sprawie karnej nie zostały zgłoszone, a skorzystanie przez świadka z prawa powołania się na tajemnicę zawodową jest wyłącznie uprawnieniem tego świadka, a nie innych uczestników postępowania.

Orzeczeniem z dnia 18.03.2011r sygn.akt OSD 2/10 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, że tajemnica zawodowa radców prawnych wprowadzona została przede wszystkim w interesie ich klientów, natomiast możliwość zwolnienia z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przewidziana jest w art.180 k.p.k. Dokonując oceny zeznań złożonych przez obwinionego w sprawie karnej OSD nie stwierdził, aby jakiś fragment lub całość zeznań dotyczyła faktów objętych tajemnicą zawodową związaną z prowadzonymi przez obwinionego sprawami o alimenty i podział majątku dorobkowego. Zdaniem OSD świadczy o tym również fakt, że

sędzia w sprawie karnej nie zajął się kwestią ewentualnej konieczności zwolnienia radcy prawnego z tajemnicy zawodowej, oraz to, że obwiniony składając zeznania w sprawie karnej działał w interesie klienta i zeznawał tylko na takie okoliczności, jakie znane były sądowi z akt postępowania cywilnego. Uznał, że w świetle zebranego materiały dowodowego nie ustalono, jakie wiadomości uzyskane przez obwinionego w czasie jego kontaktów z klientem miały charakter poufny, a jakie nie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uniewinnił również obwinionego od zarzutu, że składając zeznania jako świadek nie chronił własnej niezależności przez zaniechanie odmowy składania zeznań, skoro obwiniony nie działał pod przymusem lecz w interesie klienta i za jego zgodą.

Od orzeczenia z dnia 18.03.2011 sygn.akt OSD 2/10 odwołał się Rzecznik Dyscyplinarny zarzucając:

- wadliwą ocenę dowodu z zeznań obwinionego w sprawie karnej
 - błąd w ustaleniach przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, że obwiniony nie dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego, mimo iż w sprawie karnej ujawnił okoliczności, o których dowiedział się w trakcie pełnienia obsługi prawnej jednej ze stron.
- Rzecznik dyscyplinarny wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie, o uchylenie orzeczenia i umorzenie postępowania.

Obwiniony w odpowiedzi na odwołanie wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia podnosząc, że materiał dowodowy oceniony był prawidłowo i zgodnie z zasadami logicznego myślenia, zwłaszcza, że instytucja tajemnicy radcowskiej ustanowiona jest w interesie i dla dobra klienta

Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 31.X.2011r uchylił wyrok OSD i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. Wskazał, że obowiązek zachowania tajemnicy obejmuje wszystko, o czym radca prawny dowiedział się w związku z udzielaniem pomocy prawnej, zatem bez znaczenia dla ustalenia czy doszło do naruszenia tajemnicy zawodowej jest fakt, że postępowanie karne dotyczyło innych okoliczności (znęcania się nad osobą zależną) niż prowadzone przez radcę prawnego w imieniu klienta sprawy cywilne. Wskazał, że dla stwierdzenia naruszenia tajemnicy zawodowej wystarczające jest ustalenie, czy obwiniony w swoich zeznaniach podawał informacje pochodzące z postępowań cywilnych w których był pełnomocnikiem. Analizując relację pomiędzy ustalonym przepisem art.3 ust.3,4,5 ustawy o radcach prawnych bezwzględny obowiązek zachowania tajemnicy radcowskiej a art.180 § 2 k.p.k Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazał, że obwiniony zaniechał

wystąpienia do Sądu z wnioskiem o zwolnienie go z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej lecz sam rozstrzygnął że jego zeznania w sprawie karnej tajemnicy radcowskiej nie naruszają. Uznając, że dokonana przez OSD analiza sprawy była niepełna a wnioski wysnute a materiału dowodowego były błędne, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżone orzeczenie i całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po ponownym rozpoznaniu sprawy ustalił co następuje:

Skarga [redacted] oparta była na zarzucie naruszenia przez radcę prawnego. [redacted] Kodeksu etyki radcy prawnego, na skutek złożonych przez o niego zeznań w charakterze świadka na rozprawie przed SR w [redacted] Wydz.II Karny, którymi ujawnił okoliczności związane ze sprawą cywilną, w której był pełnomocnikiem, czym naruszył obowiązek zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czym dowiedział się w związku ze świadczeniem pomocy prawnej. Jako dowód skarżąca przedstawiła protokół rozprawy głównej z dnia 11 maja 2009r w sprawie sygn.akt II K 74/08. Na rozprawie tej przesłuchiwany w charakterze świadka r.pr. [redacted] m.in. zeznał, iż jest pełnomocnikiem [redacted] w sprawie podziału majątku dorobkowego i w sprawie o alimenty, gdzie powódką jest [redacted]

W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony przyznawał, że zeznając jako świadek w sprawie karnej ujawnił okoliczności znane mu z postępowań cywilnych, m.in. informacje dotyczące wzajemnych relacji stron, treść propozycji ugody, informację o posiadanych przez [redacted] kontach bankowych i dokonywanych z nich bez zgody jego klienta przelewów, oraz treść zeznań [redacted] dotyczących zawarcia przez nią pożyczek z osobą trzecią. Podnosił, że zeznania w sprawie karnej złożył na prośbę klienta i za jego zgodą, co przesadza o tym, że tajemnicy zawodowej nie naruszył. (k.16-17), na dowód czego złożył pisemne oświadczenie klienta (k.18 akt RD 38/09). Podał też, że fakt, iż sąd karny dopuścił dowód z jego zeznań, wiedząc, iż jest radcą prawnym i pełnomocnikiem oskarżonego w postępowaniach cywilnych, należy rozumieć jako równoznaczny ze zwolnieniem go przez sąd z tajemnicy zawodowej.(k.33 akt RD 38/09).

Na rozprawie w dniu 13 lutego 2012r obrońca obwinionego zarzucił, że postępowanie w sprawie toczy się z naruszeniem art. 68 ust.1 i 4 ustawy o radcach prawnych z uwagi na

222

to, iż pokrzywdzony zawsze musi być stroną postępowania w rozumieniu tego przepisu. Brak pokrzywdzonego przesądza zdaniem obrońcy o braku odpowiedzialności dyscyplinarnej.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zarzut naruszenia art.68 ust.1 i 4 ustawy o radcach prawnych jest chybiony. Przepis ten kształtuje definicję pokrzywdzonego poprzez wskazanie na osobę, która potencjalnie może pełnić rolę pokrzywdzonego w postępowaniu dyscyplinarnym: ma to miejsce wówczas, gdy dobro tej osoby zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego, określonym w art. 64 ustawy o radcach prawnych. Również z analizy przepisów art. 49, 53 i 54 k.p.k (stosowanych odpowiednio z mocy art. 74¹ ustawy o radcach prawnych wynika, że do kręgu pokrzywdzonych można zaliczyć tylko ten podmiot, którego dobro prawne (rozumiane jako dobro stanowiące przedmiot ochrony prawnokarnej) zostało bezpośrednio w wyniku przestępstwa naruszone. Dla przyznania statusu pokrzywdzonego, niezbędne jest stwierdzenie stosunku bezpośredniości pomiędzy deliktem dyscyplinarnym a naruszeniem (zagrożeniem) czyjegoś dobra prawnego. Oceny, czy pokrzywdzenie wystąpiło, i czy można danej osobie przypisać status pokrzywdzonego (a w konsekwencji: strony postępowania dyscyplinarnego) dokonuje sąd dyscyplinarny. Brak jest podstaw prawnych do przyjęcia możliwości przypisania statusu pokrzywdzonego „z urzędu”, zatem dla uzyskania statusu pokrzywdzonego konieczny jest wniosek zainteresowanej osoby - tej, której dobro zostało naruszone. Pełny katalog stron ujęty w art. 68 ust.1 ma zastosowanie tylko wówczas, gdy można komuś przypisać status pokrzywdzonego. W wypadkach, gdy pokrzywdzenie nie występuje, stronami postępowania są tylko oskarżyciel i obwiniony. Taka sytuacja zachodzi nie tylko wówczas, gdy postępowanie dyscyplinarne zostanie wszczęte przez rzecznika z urzędu, lecz również wtedy, gdy zostaje wszczęte na skutek skargi a skarżący nie jest pokrzywdzonym w rozumieniu art.68 ust. WSO podzielił stanowisko obrońcy obwinionego zaprezentowane na rozprawie w dniu 31.X.2011r, iż [REDAKTOWANE] nie posiada statusu osoby pokrzywdzonej. Statusu tego – wbrew twierdzeniom obrońcy obwinionego – nie można też przypisać klientowi obwinionego, [REDAKTOWANE] skoro czyn obwinionego był rezultatem usilnych próśb klienta („błaganiem”) i troską o jego interesy, zatem nie spowodował u klienta szkody, nie godził w jego dobro prawne ani go nie naruszył.

Na rozprawie w dniu 13 lutego 2012r Rzecznik Dyscyplinarny zmodyfikował wniosek o ukaranie w ten sposób, iż wniósł o udzielenie obwinionemu kary upomnienia.

Co do zarzutu naruszenia przez obwinionego tajemnicy zawodowej, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny z mocy art.442 § 3 k.p.k. związany jest oceną prawną czynu obwinionego, i wskazaniem co do dalszego postępowania, dokonanymi przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 31.X.2011r sygn.akt WO-29/2011. Niezależnie od tego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w obecnym składzie stanowisko to podziela.

Przepis art.3 ust. 3, 4 i 5 ustawy o radcach prawnych statuuje jako zasadę bezwzględny i nieograniczony w czasie obowiązek radcy prawnego do zachowania w tajemnicy **wszystkiego**, czego się dowiedział w związku z udzieleniem pomocy prawnej, nie przewidując od niego żadnych wyjątków ani możliwości zwolnienia z tajemnicy zawodowej.. Zakres tajemnicy zawodowej jest bardzo szeroki a racjonalizacja tak ujętej ochrony informacji powierzanych przez klientów radcy prawnemu jako osobie najwyższego zaufania jest oczywista i zrozumiała. Kodeks etyki radcy prawnego w art.12 dookreśla, że tajemnica obejmuje wszystkie informacje uzyskane przez radcę prawnego. a dochowanie tajemnicy zawodowej stanowi, w świetle tego przepisu podstawową wartość i istotę zawodu. Wyjątki od tych zasad ujęte są w ustawach zawierających sądowe procedury zwalniania radcy prawnego z obowiązku dochowania tajemnicy zawodowej. określające przesłanki i tryb postępowania. W postępowaniu karnym przepisem tym jest art.180 § 2 k.p.k. który również stanowi część stworzonego przez ustawodawcę systemu gwarancji zachowania tajemnicy zawodowej. Ustanawia on wyłączną kompetencję sądu do zwalniania radców prawnych z tajemnicy zawodowej, wprowadza kontrolę instancyjną postanowienia sądowego o zwolnieniu (zażalenie na postanowienie) jak również uzależnia zwolnienie z tajemnicy od łącznego spełnienia 2 przesłanek: niezbędności przesłuchania radcy prawnego dla dobra wymiaru sprawiedliwości i niemożności ustalenia faktów na podstawie innego dowodu. Żadna z tych przesłanek nie zachodziła, zatem obwiniony nie mógł być zwolniony z obowiązku zachowania tajemnicy, a w przypadku wydania postanowienia o zwolnieniu go z tajemnicy zawodowej - wykorzystać tryb kontroli instancyjnej. Obwiniony przed sądem karnym nie powołał się na obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej. Zeznając jako świadek ujawnił informacje dotyczące faktów o których dowiedział się w toku postępowań cywilnych jako pełnomocnik swojego klienta.(tj. o relacjach między stronami, rachunkach bankowych i dokonywanych na nich operacjach). Protokół z rozprawy karnej wyraźnie wskazuje, że obwiniony w swoich zeznaniach przedstawił szczegóły prowadzonych w imieniu klienta postępowań cywilnych oraz że jego kontakty z klientem i jego była żoną nie miały charakteru prywatnego lecz wyłącznie charakter profesjonalnego reprezentowania

229

klienta. Fakt ten i jego skutki dla oceny, czy delikt dyscyplinarny wystąpił, był już przedmiotem rozważań Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w orzeczeniu z 13.X.2011r. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony przyznawał wielokrotnie, że jego zeznania w sprawie karnej dotyczyły informacji uzyskanych w czasie i w związku ze sprawą, w której był pełnomocnikiem, ale w jego przekonaniu nie naruszało to tajemnicy zawodowej w sytuacji, gdy zeznania w charakterze świadka złożył na usilną prośbę klienta a motywem tego działania była ochrona interesów klienta. Okoliczności tych nie można uznać za uzasadniające zwolnienie obwinionego od odpowiedzialności za popełniony delikt. Zachowanie tajemnicy zawodowej nie jest prawem, lecz obowiązkiem zawodowym ściśle związanym i istotą zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego (art.3 ust.4 i 5 ustawy o radcach prawnych i art.9 KERP). Podkreślenia wymaga, że ustawodawca nie traktuje obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej radcy prawnego wyłącznie w kategoriach stosunku prywatnoprawnego zachodzącego między radcą a jego klientem i nie tylko ze skutkami wynikającymi z korporacyjnej odpowiedzialności dyscyplinarnej. Wzmacniającą gwarancją realizacji tego obowiązku, z uwagi na jego wagę i znaczenie, jest art.266 kk przewidujący odpowiedzialność karną każdego, kto wbrew przepisom ustawy ujawnia informację z którą zapoznał się w związku z pełnioną funkcją czy wykonywaną pracą. Skoro o zwolnieniu radcy prawnego od obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej może postanowić tylko sąd, w trybie i na zasadach przewidzianych w art.180 § 2 k.p.k., nie może decydować o tym ani klient ani sam radca prawny, bez względu na motywy jakimi się kieruje. Ochrona interesów klienta nie może stanowić jedynej i nadrzędnej wartości i nie może usprawiedliwiać naruszenia przepisów ustawowych. Dopuszczenie dowodu z zeznań świadka nie może być traktowane jako de facto zwolnienie go z tajemnicy, wobec nie zachowania warunków i trybu przewidzianego w art.180 § 2 k.p.k., zwłaszcza, że sąd karny nie bada z urzędu czy informacje, które radca prawny zeznając w charakterze świadka są (czy mogą być) objęte tajemnicą zawodową. Znamienne jest, że obwiniony, wezwany do złożenia zeznań w charakterze świadka nie powołał się na obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej ani nie wystąpił do sądu karnego z wnioskiem o zwolnienie go z tej tajemnicy.

Rozważając zarzut nienależytej ochrony przez obwinionego swojej niezależności, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny oparł się na treści zeznań obwinionego złożonych na rozprawie przez OSD w dniu 18.03.2011r, w których obwiniony stwierdził, że decydując się na złożenie zeznań w sprawie karnej działał wyłącznie w interesie klienta i na jego prośbę, nie było wymuszone lecz całkowicie dobrowolne, zatem nie naruszało niezależności

22

Warias nie był jego klientem w sprawie karnej. Przenoszenie „interesu klienta” poza sprawę związaną ze świadczeniem usług prawnych jest nieuprawnione i zbyt daleko idące. Świadczenie obsługi prawnej polega wprawdzie m.in. na zabezpieczeniu interesów klienta, ale tylko w sprawie objętej pomocą prawną i nie za wszelką cenę. Niezależność oznacza, że radca prawny musi być wolny od wszelkich wpływów i nacisków. Jak słusznie podnosi Rzecznik Dyscyplinarny, niezależność przejawia się również w tym, że klientom czasami odmawia się określonych zachowań, których oni oczekują, a które są w sprzeczności z zasadami ustaw (w tym ustawy o radcach prawnych i kodeksu etyki). „Usilne prośby, wręcz błaganie” (jak to określił obwiniony) o złożenie zeznań są również formą nacisku, zwłaszcza w sytuacji, gdy kierowane są przez osobę będącą jednocześnie mocodawcą obwinionego w innych sprawach. Cywilnych. W tej sytuacji zgoda obwinionego na złożenie zeznań bez uzyskania od sądu zwolnienia z tajemnicy radcowskiej niewątpliwie pozostawała w sprzeczności z obowiązkiem należytej ochrony swej niezależności. Spełnienie oczekiwań klienta nie może stanowić odstępstwa od zasad etyki, w tym podstawowych zasad wykonywania zawodu, jaką jest zasada zachowania tajemnicy zawodowej i ochrony własnej niezależności.

Z uwagi na dotychczasową niekaralność obwinionego i fakt, iż jest to jego pierwsze przewinienie dyscyplinarne, Sąd Dyscyplinarny wymierzając karę upomnienia uznał, że jest ona współmierna do stopnia przewinienia.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o art.70⁶ ust.1 ustawy o radcach prawnych i w oparciu o znajdujący się w aktach sprawy spis kosztów, przy czym w wysokości orzeczonych kosztów została uwzględniona kwota 973,-zł z tyt. kosztów postępowania odwoławczego, zgodnie z dyspozycją ujętą w pkt 2 orzeczenia WSD z 31.X.2011r sygn.akt [REDACTED]

Od niniejszego orzeczenia przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem (art.62 i art.70⁴ ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych (j.t. Dz.U.Nr 10 poz.65 z 2010r ze zm.).

G. Kowalik

Przy

W. G. K.